Journaal eXpecto

Felix & Imre | Duohanded 2026

Al een aantal jaar komt mijn vader thuis met grote sterke verhalen over de Singlehanded. Ik, als zoon, had daar soms wel mijn bedenkingen bij; zo moeilijk kan een paar dagen zeilen toch niet zijn? Deze week ben ik erachter gekomen dat ja, zo moeilijk kan het dus wel zijn.

Waar mijn vader vorige week al druk bezig was met het installeren van nieuwe lieren en het klaarmaken van de boot, waren mijn voorbereidingen voor deze tocht eigenlijk minimaal. Ik ben donderdagavond namelijk pas thuisgekomen van een examenreis naar Rome en na één nachtje bijslapen was ik alweer mijn spullen aan het pakken voor ons vertrek naar Lelystad.

Papa en ik hadden natuurlijk al het weer in de gaten gehouden en we wisten al wel dat het pittig ging worden. Maar de zenuwen kwamen bij mij pas toen ik door iedereen die ik vertelde dat ik er zin in had, werd uitgelachen. Ze vroegen zich af of ik achteraf hetzelfde antwoord had gegeven.

Bij de start merkte ik al gelijk hoe anders dit was dan een reguliere wedstrijd. We hoefden niet als eerste over de startlijn en alhoewel Urk een logische eerste bestemming was, moest er alsnog eerst gepuzzeld worden voor de beste route en natuurlijk de totale zeiltijd.

We hadden al bedacht om eerst naar het noorden te gaan, zodat we de Waddeneilanden konden doen terwijl we nog scherp waren. Toen we de opdrachten bekeken kwam dat gelukkig overeen met die gedachtegang en zo ontstond het plan en konden we gaan varen!

Wij waren duidelijk niet de enige die hadden bedacht eerst Urk te pakken, dus toen we aankwamen was er al een drukke boel.

Iedereen die zijn zeilen binnen de kom aan het strijken of hijsen was, of boten die nog onder zeil aanlegden. Een indrukwekkend tafereel waarbij ik toch wel verbaasd was dat er niemand schade heeft opgelopen (dat ik weet tenminste). Na Urk was het op naar Medemblik en dat was ook gelijk het moment dat het afzien begon. Door het lekkere zonnetje en de rust in de haven hadden papa en ik de kou nog onderschat en ons bij far niet warm genoeg aangekleed. Alsof dat nog niet erg genoeg was ging het ook steeds harder waaien.

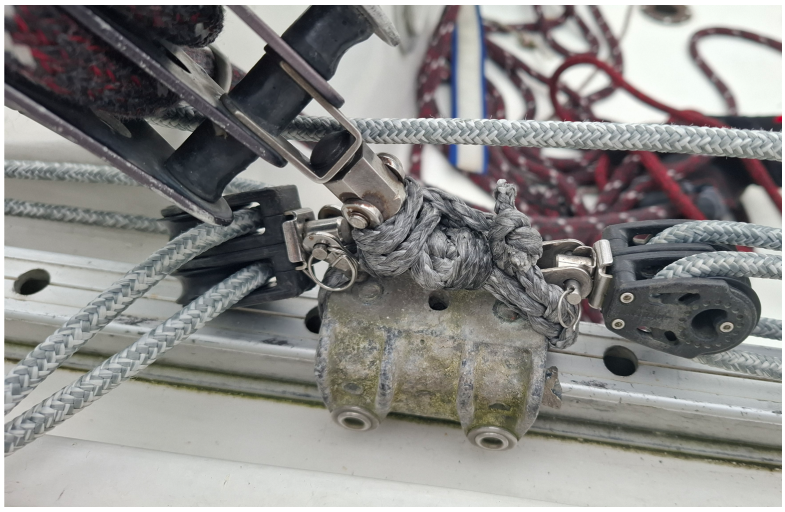

En natuurlijk dachten we weer iets te lang met het zetten van ons nieuwe rif, die we dus met nogal barre omstandigheden moesten zetten. Het leek allemaal verrassend goed te gaan toen ineens, shit, de reeflijn is van het blok geschoten. Die krijg je er zeilend niet meer uit. Dit, in combinatie met onze verkleumde en doorweekte toestand, zorgde ervoor dat we gelijk onze plannen al wijzigden door eerst rondje Kreupel te doen en daarna te eindigen in Medemblik, i.p.v. door te gaan naar Workum.

Nou, zo gezegd, zo gedaan en nadat we in Medemblik de snackbar leeg hadden gegeten, gingen we gelijk maar aan de slag om dat tweede rif te fixen. Gelukkig bleek dat relatief goed te doen te zijn door gebruik te maken van de ongebruikte blokken op de zijkant van onze giek. Dit klinkt natuurlijk simpel, maar elke zeiler weet dat klusjes zoals dit altijd een heel gehannes zijn. Dus toen we daarmee klaar waren en eindelijk ons warme bedje inkropen, waren we al snel weg aan het dromen, klaar voor een goede nachtrust — Aina, wie is dat nou weer en waarom moet die nou weer precies aan ons aanleggen? Sam, van de Janneke, bleek degene te zijn die onze rust had verstoord. Dus papa in zijn onderbroek naar buiten om te helpen, maar ook om te vertellen dat wij zondagochtend wel om 6 uur wilden vertrekken. Dit was gelukkig geen probleem en zo begon zondag onze dag bij de crack of dawn bij het uitzwaaien van Sam, om hem vervolgens weer lekker in te halen maar dan zijn details.

Het tempo zat er gelijk al lekker in, gestimuleerd door een paar Nederlandse bangers (goede liedjes). En zo zette onze reis zich voort, de volgende bestemming: Kornwerderzand. Na een ochtend lang opkruisen bereikten we eindelijk de sluis, die al op ons stond te wachten. Lekker snel geschut dus en eigenlijk gelijk weer klaar om door te gaan richting Terschelling, omdat dat immers op onze sokken stond. We hadden het tempo er lekker in zitten toen: SHIT SHIT SHIT, snel laat het grootzeil vallen! De overloop was afgebroken. Gelukkig waren we het kommetje bij de sluis nog niet uit en hadden we onze motor nog bijstaan. Snel omgekeerd en langszij aangelegd aan de wachtsteiger en (semi) in alle rust kunnen kijken. Het karretje was godzijdank nog heel en het waren alleen maar twee bouten die af waren gebroken. Doormiddel van een dyneema lijntje en heel wat knopen binnen no-time een stevige constructie gemaakt, die we waarschijnlijk veel te lang gaan laten zitten.

We hebben dit moment van geforceerde rust ook maar opgepakt om even een paar broodjes naar binnen te werken, maar zijn toen snel weer doorgegaan. Deze hele situatie had ook nog een positieve kant, want door dit uurtje vertraging kwam de kentering bij Harlingen perfect uit en konden we met lekkere stroom mee richting Terschelling.

Voordat we naar Terschelling konden moesten we alleen nog wel eerst de Meep doen. De tocht hiernaartoe kwam ons duur te staan, opkruisen tegen stroom in, daar word je echt niet vrolijk van. Papa en ik waren al zo moe dat dit het eerste moment was waar

stoppen op werd gebracht. Dit kwam overigens niet alleen door de vermoeidheid, maar ook door het vooruitzicht om in het donker in de Meep te varen. Een gebied dat niet goed afgebeeld is op de plotter en waar de boeien onverlicht zijn. De angst hiervoor kwam vooral van papa's kant, sinds zijn gebrekkige zicht in het donker een extra moeilijkheidsgraad met zich meebrengt. Maar ik moet zeggen dat in dat moment

het idee om te stoppen en lekker met het kacheltje aan op Terschelling te liggen voor mij ook erg verleidelijk was. Alleen toen ik me bedacht dat dat zou betekenen dat we de tocht sowieso niet compleet zouden kunnen afronden, kwam er nieuwe motivatie in mij naar boven.

Eén van de redenen dat ik namelijk mee wou doen aan de Duohanded was dat ik mezelf wou uitdagen om mijn grenzen te verleggen en om te bewijzen aan mezelf dat als ik iets graag genoeg wil, dat ik dan ook door kan zetten tot het bittere eind. Met deze overtuiging hebben we uiteindelijk toch de Meep gedaan. Ik ga niet liegen en zeggen dat ik het niet eng vond. Het was dikbewolkt en dus echt pik- en pikzwart, het leek eigenlijk wel een soort videogame waarbij je tussen de boeien moet zien te blijven met een steeds hogere snelheid door de toenemende stroming.

Maar uiteindelijk is alles goed gekomen in de Meep en konden we door naar het volgende en moeilijkere level, de Slenk. Met toenemende wind en steeds hardere stroming manoeuvreerden wij ons door deze wirwar van boeien, om uiteindelijk met 7 knopen de haven binnen te stuiven. Het aanleggen bleek ook nog een hele uitdaging en ik weet niet of het ons zonder de hulp van twee goed-getimde singlehanded zeilers was gelukt. Na een heerlijke uitsmijter en een lekker warme douche kropen wij snel ons bed in met maar een beetje stress over de dag erna.

Maandagochtend bracht twijfels met zich mee, want we wisten wel dat we naar Texel moesten maar de afwaaing van het water gooide roet in het eten wat betreft onze planning. Hoe wij het zagen is dat we toen drie opties hadden met allemaal hun eigen voor- en nadelen; we konden ons plan volgen en over de Paardenhoek gaan, maar dan hadden we een grote kans op vastlopen. We konden over de Noordzee gaan, maar dan hadden we stroom tegen gehad. Of we konden via Harlingen en de Boontjes gaan, wat weer een stukje langer was. Uiteindelijk zijn we voor de derde optie gegaan en vertrokken we naar Harlingen.

Deze ochtend was simpel gezegd hels, papa en ik zaten er allebei helemaal doorheen. Het vooruitzicht van twee lange zware dagen in combinatie met een gebroken nachtrust zette ons op het randje van opgeven. Papa wees mij er ook op dat ik door de vermoeidheid minder bijdroeg aan het zeilen en alles daaromheen. Ik denk dat dit laatste toch wel hetgeen was dat bij mij de knop om zette. Zoals ik eerder al heb beschreven was ik hier om mijn grenzen te verleggen en om te bewijzen dat ik juist op momenten zoals dit door kon zetten. Dit had ik nog niet hardop uitgesproken naar iemand, maar door dit te vertellen aan papa vonden wij beiden nieuwe motivatie en energie om door te zetten.

Vol goede moed zetten wij de tocht voort en we werden beloond door een actief duel met de Alegria tijdens het opkruisen richting Harlingen. Na ons daar lekker te hebben uitgesloofd konden we in alle rust met een voordewindse koers over de Dove Balg richting Texel. Op de een of andere manier is het ons heel soepeltjes gelukt om met de stroom mee en de wind in de rug onze zeilen te strijken binnen de havenkom van Oudeschild — beter ook want we werden door minimaal 3 mensen vanaf de kant gefilmd.

In de box hebben we snel een overheerlijke macaroni met smac maaltijd in elkaar geflanst en lang getwijfeld over de vragen bij het havenkantoor. Maar we waren er nog niet, nee nee nee, wij gingen nog door, op naar Kornwerderzand. Dus na een korte powernap en het vangen van een van onze zeilbinders die probeerde te ontsnappen, was het weer tijd om door te gaan. We dachten het goed te hebben uitgekiend met de kentering van het tij zodat we minimaal stroom tegen hadden en ook nog niet te veel last zouden hebben van de toenemende wind. Maar dat viel vies tegen; de stroming bleef gewoon vol tegen en leek lachend toe hoe wij weer en weer en weer overstag gingen. Maar toch kon ik niet ontkennen dat het een prachtige nacht was met een heldere sterrenhemel, een pittig windje, maar sinds we de high aspect hadden geruild voor een G4 was dat ook prima te doen.

En toen eindelijk de stroming ging draaien en de rakken langer werden, konden we gaan genieten. Vooral ook omdat we helemaal alleen waren en ons geen zorgen hoefden te maken over verwarrende lampjes... totdat deze rust ons bruut werd afgenomen en we ons opeens bevonden in een hele vloot met vissersschepen. Dit kan je eigenlijk alleen maar omschrijven als pure chaos; in een al kleine vaargeul die we moesten opkruisen, halverwege het rak alweer overstag moeten door zo'n vissersschip. Daarbovenop had de helft, naast slechte navigatieverlichting, soms ook geen AIS, waardoor we goed op moesten letten of die rot dingen weer eens hun koers hadden gewijzigd.

En toen, eindelijk, na meer overstagmanoeuvres dan legaal zou moeten zijn, waren we aangekomen bij Kornwerderzand. Het was al een gezellige boel in het kommetje voor de brug, maar we hoefden maar een half uurtje om elkaar heen te dansen voordat we erdoorheen mochten rond ongeveer 01:00 uur. Achteraf gezien hebben we superveel geluk gehad met dat snelle schutten, want niet veel later kregen we te horen dat de brug gesloten is. Het kleine stukje dat we toen nog naar Makkum moesten varen werd

verder alleen nog kort onderbroken door een klein vissersbootje dat lekker in het midden van de vaargeul voor Makkum voor anker lag. Je kan wel zeggen dat deze tocht mijn mening over vissers weinig goeds heeft gedaan.

De nacht in Makkum was kort maar krachtig, want ook al lagen we pas rond 3en in bed, de wekker ging nog steeds om 06:00. We moesten namelijk ook eerst nog een selfie met het standbeeld maken. Op dat moment was ik heel blij met papa's kennis van alle plaatsjes rond het IJsselmeer, want met Google Maps waren we niet ver gekomen.

Na die ochtendwandeling gooiden we al snel de trossen los en vertrokken we richting Workum. We hadden een zware dag voor de boeg, maar wetende dat we morgen klaar waren zaten we er 10x beter bij dan maandag. Het hielp ook dat er lekker een paar lange rakken bij zaten die ons de mogelijkheid gaf om nog een uurtje rust te pakken. Eenmaal in Workum konden we Kees en Mienco van de Equinoxe tegen, natuurlijk weer veel te lang gepraat voor het strakke schema dat we hadden maar enfin, wel goed voor de sfeer. Toen snel de selfie gemaakt en even genoten van de luxe van een vast wc waar je jezelf niet hoeft vast te klampen om te zorgen dat je niet bij de eerste de beste golf door de natte cel wordt geworpen.

Na deze pitstop zette we koers richting Enkhuizen, een stuk dat ik niet heb meegekregen sinds ik binnen lekker mijn hoognodige slaap pakte. Toen we bij

Enkhuizen ons voor aan het bereiden waren op de sluis begonnen de irritaties op te lopen. Dit was nog niet echt een probleem eerst, maar de vermoeidheid sloeg echt wel toe. Wat ook niet hielp was dat er een paar malloten voor de sluis met twee grote ribs aan het scheuren waren. Zonder enige rekening te houden met de boten die erlangs mochten. Toen we echter dichterbij kwamen kwam ik erachter dat het politie was die waarschijnlijk hun nieuwe speelgoed aan het testen waren. Nog steeds super irritant en ook stressvol als er politie rond je boot aan het kloten is. Door de sluis hadden we eerst de uitdaging om voor het eerst onze nieuwe high aspect te reven. Na heel wat rondjes te hebben gevaren lukte het ons eindelijk om het rif erin te zetten en weer door te varen.

De volgende stop was Hoorn waar we weer met publiek onze zeilen moesten strijken. Toen we de haven invoeren langs het havenkantoor kwam de havenmeester al gelijk naar buiten gehold om ons te vertellen waar we aan konden leggen en dat er binnen een stempel met warme koffie en een koekje op ons stond te wachten. Die kwamen erg goed uit sinds we al best wel koud aan het worden waren ondanks de zon.

In het havenkantoor zat naast de twee hele enthousiaste havenmeesters ook nog de zeilers van de Potvis lekker koffie te drinken. We hebben daar lekker warm bij zitten

kletsen en kwamen erachter dat de havenmeesters eigenlijk de hele dag bezig waren met de Single/Duohanded. Als ze geen zeilers binnen hadden zitten dan volgden ze op twee grote monitoren de live-locaties en de updates van alle boten. Dat is ook hoe ze al wisten dat wij eraan kwamen. Maar helaas kon die gezelligheid niet voor altijd duren, want we moesten nog een heel eind. Dus we waren voordat we het wisten alweer richting Pampus aan het zeilen.

Ook toen tijdens het hijsen van de zeilen kwam ik weer wat tegen; de afstandsbediening van de stuurautomaat! Die zat gewoon vast tussen de zeilbinders, dus heel veel geluk gehad. Onderweg werd de wind steeds rustiger en kwam voor het eerst sinds zaterdag de mogelijkheid om een rif eruit te halen geopperd. En je weet wat ze zeggen: 'Als je eraan denkt moet je het doen', dus het tweede rif ging eruit, of tenminste dat was de bedoeling, maar het lukte gewoon niet om het eerste rif er weer op te krijgen dus zat er niks anders op om die er ook gelijk uit te halen.

Met onze nieuwe snelheid scheurden we richting Pampus om daar een boei te ronden. Het was echter op de terugweg naar Enkhuizen dat bij mij de uitputting echt erin hakte. Gelukkig kon papa het nog wel handelen om even alleen te zeilen en was ik pas weer nodig bij de sluis. Maar de spanning van in het donker naar de sluis van Enkhuizen te varen was enorm. Vorig jaar bij de 24-uurs zijn we daar namelijk op de strekdam geklapt en hevige schade opgelopen.

En ook al weet je wel dat zoiets niet twee keer gebeurt was het toch weer een extra stressfactor erbij. Bij papa en bij mij was nu niks meer normaal en we konden niets hebben, niet van elkaar, niet van onszelf, niets. Dus wij voeren bekvechtend en geïrriteerd de sluis binnen die tenminste al wel voor ons open stond. In de sluis had papa mooi de tijd om het anker te pakken, terwijl ik zo bijna half doormidden werd getrokken door de twee landvasten die ik vast had.

Uiteindelijk hadden we na veel stress het anker uitgegooid in de baai voor Enkhuizen. Toen we eenmaal lagen was het voor mij echt te veel; de emoties en de fysieke en mentale uitputting zorgden ervoor dat ik gewoon in huilen uitbarstte. Dit overkwam mij best wel, maar papa had hier natuurlijk meer ervaring mee en zag hem wel aankomen. Dus ik heb in de armen van mijn vader lekker kunnen janken.

Woensdag hadden we de smaak te pakken, lekker vroeg uit bed en gelijk het anker ophalen om vervolgens met een lekker aan de wind koersje te vertrekken naar Lelystad.